

Geshe Michael Roach

Lama Christie McNally

Slefuitorul de *diamante*

**Învățătură străveche
pentru succesul în afaceri și în viață**

Traducere:
Emilia Ichim

Editura VIDIA
București, 2018

Cuvânt-înainte

Învățătura străveche și afacerile	7
-----------------------------------	---

Obiectivul nr. 1 ***Să câștigi bani***

Capitolul 1

De unde vine această învățătură	17
---------------------------------	----

Capitolul 2

Ce semnifică numele cărții	23
----------------------------	----

Capitolul 3

Cum a apărut „Șlefuitorul de diamante”	33
--	----

Capitolul 4

Potențialul ascuns al tuturor lucrurilor	49
--	----

Capitolul 5

Principii pentru folosirea potențialului	63
--	----

Capitolul 6

Cum să folosești singur potențialul	85
-------------------------------------	----

Capitolul 7

Corelațiile sau problemele obișnuite întâlnite în afaceri și adevăratele soluții pentru ele	111
---	-----

Capitolul 8

Actul adevărului	175
------------------	-----

Cum să te bucuri de bani sau să te ocupi de corpul și de mintea ta

Capitolul 9

Pregătirea pentru o nouă zi
cu ajutorul momentului de liniște 195

Capitolul 10

Cum să-ți păstrezi mintea limpede
și corpul sănătos de la un an la altul 209

Capitolul 11

Cercul sau cum să
acționezi pe termen lung 225

Capitolul 12

Vacuitatea problemelor 245

Obiectivul nr. 3

Să privești înapoi și să știi că a meritat

Capitolul 13

Shirley 253

Capitolul 14

Instrumentul suprem
pentru a-ți gestiona viața 271

Capitolul 15

Adevăratul izvor al bogăției
sau economia nelimitării 289

Povești de succes inspirate
de „Șlefuitorul de diamante” 299

Referințe 369

Despre autori 371

Obiectivul nr. 1

În limba tibeteană această învățătură se numește *Aspa Tatra Choskha Nama Prajnya Paramita Mahayana Sutra*.

În limba tibeteană se numește *Fakpa Sherab Kyi Parol in Chingpa Dorje Chingpa Sherab Telpa Chenpo Dorje*.

SĂ CÂȘTIGI BANI

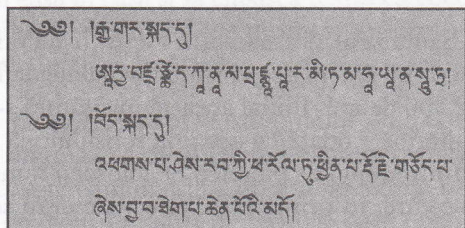
Iar în limba engleză se numește *Diamond Cutter, a High Ancient Book from the Way of Compassion, a Book which Teaches Perfect Wisdom* („Sfîntulor de diamante”, o veche învățătură străveche despre din Calen Compasiunii, o carte care ne învață despre înțelepciunea perfectă).

Pentru ce se denumesc această carte după felul în care se poate câștiga bani pe care le-ai câștigat dintr-o muncă pe care vrei să îl transformi într-o muncă de filosofie budhistă morală, Sfîntulor de diamante, o veche învățătură străveche despre din Calen Compasiunii, o carte care ne învață despre înțelepciunea perfectă.

În „Sfîntulor de diamante” se ascunde o învățătură străveche care ne-a ajutat să facem din Andin învățătură o compoziție în vânzări anuale de peste 100 de milioane de dolari. Este bine Sfîntulor de diamante. Către Michael Ruck, John Chiswick, 2017.

Capitolul 1

De unde vine această învățătură

În limba veche a Indiei această învățătură se numește *Arya Vajra Chedaka Nama Prajnya Paramita Mahayana Sutra*.

În limba tibetană se numește *Pakpa Sherab Kyi Parol-tu Chinpa Dorje Chupa Shejawa Tekpa Chenpoy Do*.

Iar în limba engleză se numește *The Diamond Cutter, a High Ancient Book from the Way of Compassion, a Book which Teaches Perfect Wisdom* („Șlefuitorul de diamante, o înaltă învățătură străveche desprinsă din Calea Compasiunii, o carte care ne învață despre înțelepciunea perfectă”).

Prin ce se deosebește această carte despre reușita în afaceri de toate celelalte cărți pe care le-ai citit până acum? Prin sursa mesajului pe care vrem să îl transmitem aici: un vechi tratat de filosofie budistă numit „Șlefuitorul de diamante”. Rândurile pe care le-am reprodus mai sus sunt cele cu care începe cartea.

În „Șlefuitorul de diamante” se ascunde înțelepciunea străveche care ne-a ajutat să facem din Andin International o companie cu vânzări anuale de peste 100 de milioane de dolari. Este bine

să știm de la început câte ceva despre această carte importantă, pentru a înțelege rolul pe care l-a jucat ea în istoria jumătății de răsărit a lumii în care trăim.

„Șlefuitorul de diamante” este cea mai veche carte tipărită din lume. Din colecția British Museum face parte un exemplar care datează din 868 d.Hr., apărut așadar cu aproximativ 600 de ani înainte de Biblia tipărită de Gutenberg.

„Șlefuitorul de diamante” este o lucrare care consemnează în scris un sistem de principii formulate de Buddha în urmă cu peste 2 500 de ani. Inițial această învățătură s-a transmis pe cale orală, ulterior – odată cu apariția scrisului – a început să fie gravată pe frunze lungi de palmier. Se foloseau ramuri rezistente de palmier, pe care, în primă fază, cuvintele erau scrijelite cu ajutorul unui ac. Zgârieturile făcute cu acul erau apoi umplute cu praf de cărbune, prin frecare. În Asia de Sud încă se găsesc cărți imprimate prin această metodă, care pot fi citite fără probleme.

Existau două metode pentru a păstra la un loc frunzele de palmier. Uneori, cu un instrument de perforat, se făcea o gaură prin mijlocul teancului de frunze și se trecea prin ea o sfoară care strângea frunzele. Alteori cărțile erau împachetate în bucăți de pânză.

Varianta originală a „Șlefuitorului de diamante” a fost transmisă de Buddha în sanscrită, limba veche a Indiei, care se presupune că are o vechime de circa 4 000 de ani. Când a ajuns în Tibet, în urmă cu aproximativ 1 000 de ani, cartea a fost tradusă în limba tibetană. Aici, secole la rând, conținutul ei a fost cioplit în blocuri din lemn și imprimat pe fâșii lungi de hârtie confecționată manual, acoperind blocul cu cerneală și presând hârtia peste bloc cu un rulou. Aceste fâșii lungi de hârtie se păstrează înfășurate în bucăți de pânză colorate în nuanțe vii de șofran sau de castaniu, o reminiscență a perioadei în care cărțile erau gravate pe frunze de palmier.

„Șlefuitorul de diamante” s-a răspândit și în alte țări mari din Asia, printre care China, Japonia, Coreea și Mongolia. În ultimii

2.500 de ani a fost retipărită de nenumărate ori în limbile acestor țări, înțelepciunea desprinsă din paginile ei transmițându-se ca o moștenire neîntreruptă, de pe buzele măștrilor fiecărei generații în conștiința discipolilor din generația următoare. În Mongolia, de pildă, cartea era considerată atât de importantă, încât fiecare familie păstra cu grijă un exemplar pe un altar amenajat în casă. O dată sau de două ori pe an, călugării budiști din împrejurimi erau rugați să meargă din casă în casă și să citească textul cu voce tare pentru întreaga familie, împărtășindu-le tuturor binecuvântarea înțelepciunii cuprinse în el.

Înțelepciunea transmisă de „Șlefuitorul de diamante” nu este ușor de dobândit. Textul original, ca de altfel multe dintre textele care-i aparțin lui Buddha, este camuflat într-un limbaj înțesat de misticism asupra căruia doar un maestru în carne și oase poate face lumină, apelând la principalele lămuriri și interpretări apărute în scris de-a lungul secolelor. Până la noi au ajuns trei astfel de explicații scrise în tibetană, a căror vechime este cuprinsă între 1 600 și 1 100 de ani.

Însă, mai important decât atât, de curând s-a descoperit un comentariu asupra lucrării mult mai recent și mai ușor de înțeles. În ultimii 12 ani am participat, împreună cu un grup de colegi, la Proiectul de Stocare în Format Digital a Operelor Clasice din Spațiul Asiatic, având ca scop conservarea vechilor scrieri filosofice tibetane. Vreme de un mileniu aceste cărți s-au păstrat în marile mănăstiri și biblioteci din Tibet, protejate de războaie și cotropiri prin marele zid natural alcătuit din munții Himalaya. Situația s-a schimbat însă odată cu inventarea avionului, iar în 1950 Tibetul a fost invadat de China comunistă.

În timpul invaziei și al ocupației care i-a urmat – și care continuă și astăzi – au fost distruse peste 5 000 de biblioteci și colegii monastice în care se păstrau aceste opere esențiale; doar foarte puține cărți au fost transportate de refugiații care s-au aventurat pe jos în periculoasa călătorie peste munții Himalaya, aproape de vârful Everest. Ca să îți faci o idee despre amploarea distrugerii, încearcă să îți imaginezi că Statele Unite a fost atacată de o mare

putere care a incendiat aproape toate colegiile și universitățile, împreună cu cărțile din bibliotecile de acolo. Imaginează-ți că singurele cărți rămase au fost cele care au putut fi transportate în mâini de refugiații plecați pe jos către Mexic, călătorind săptămâni sau luni întregi pentru a ajunge la destinație.

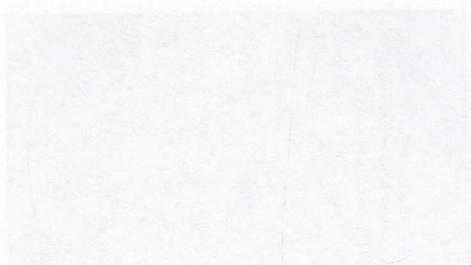
Prin Proiectul de Stocare în Format Digital a Operelor Clasice din Spațiul Asiatic refugiații tibetani din taberele din India sunt învățați să introducă în computer aceste scrieri amenințate cu dispariția; ulterior, documentele sunt organizate și stocate pe CD-ROM sau încărcate pe web pentru a fi puse gratuit la dispoziția miilor de savanți din lumea întreagă. Până acum am reușit să salvăm în jur de 150 000 de pagini de manuscrise imprimate pe blocuri din lemn, ajungând până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii pentru a da de urma cărților care nu au ieșit niciodată din Tibet.

Adânc îngropată într-o colecție prăfuită de manuscrise din Sankt Petersburg, în Rusia, am avut norocul să descoperim un exemplar dintr-o interpretare excepțională a „Șlefuitorului de diamante”, adusă în Rusia de primii exploratori care au ajuns în Tibet. Comentariul se numește „Lămuriri despre Calea Eliberării” și a fost elaborat de un mare *lama* tibetan numit Choney Drakpa Shedrup, care a trăit între anii 1675 și 1748. Coincidența face ca acest *lama* să provină tocmai de la mănăstirea tibetană unde mi-am desăvârșit eu studiile: Sera Mey. Numele sub care a rămas cunoscut peste veacuri este „Choney *Lama*” sau „*Lama* din Choney”, o regiune situată în partea de est a Tibetului.

În cuprinsul cărții de față vom folosi citate extrase din varianta oficială a „Șlefuitorului de diamante”, alături de textul explicativ din „Lămuriri despre Calea Eliberării”. Este pentru prima oară când această interpretare deosebit de importantă e tradusă în limba engleză. Pe lângă fragmentele selectate din aceste două lucrări extraordinare vom recurge la clarificările care s-au transmis prin viu grai în ultimii 2 500 de ani, așa cum mi-au fost împărtășite de maeștrii mei. Și, în cele din urmă, vom prezenta întâmplări reale pe care le-am trăit în perioada petrecută în lumea celor

inițiați în afacerile cu diamante, pentru a arăta cum secretele acestei înțelepciuni străvechi te pot îndruma spre o reușită mai sigură, atât în viața profesională, cât și în cea personală.

Ce semnifică numele cărții

Titlul „Șlefuitul cu diamante” cuprinde o doză însemnată de înțelepciune ascunsă, iar înainte de a intra efectiv în subiect pentru a afla cum puțin efort și succesul cu ajutorul acestei înțelepciuni, i-ar putea să discutam despre semnificația lui. Vom revizui mai întâi în explicația semnificației de *Tena* din Chency asupra acestui titlu deosebit de lung.

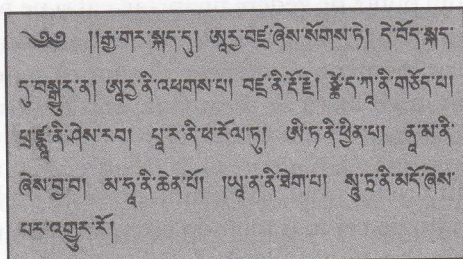
Textul de bază folosit aici are ope cu următoarele cuvinte: „In limba veche a Indiei, această învățătură a numele Arya Vajra...”. Iată care sunt termenii corespunzători termenilor cuvânt Sanscrit din limba adevărată: „săru”, iar vajra înseamnă „diamant”. Chodaka are înțelesul de „diamant”, iar prajnya înseamnă „înțelepciune”.

Paxama înseamnă „în calitate perfectă”, iar în seama „plecar” - arătându-se astfel în stadiu de „perfectiune”. Nama înseamnă „nume”. Mitha înseamnă „superior” și arătându-se „superior”, iar yama are înțelesul de „săru”. Raza e înțelesul „prin” - „carte străvechi”.

Capitolul 2

Ce semnifică numele cărții

Însuși titlul „Șlefuitorul de diamante” cuprinde o doză însemnată de înțelepciune ascunsă, iar înainte de a intra efectiv în subiect pentru a afla cum putem atinge succesul cu ajutorul acestei înțelepciuni, s-ar cuveni să discutăm despre semnificația lui. Vom recurge mai întâi la explicația formulată de *Lama* din Choney asupra acestui titlu deosebit de lung:

Textul de bază folosit aici începe cu următoarele cuvinte: „În limba veche a Indiei, această învățătură se numește *Arya Vajra*...”. Iată care sunt termenii corespunzători fiecărui cuvânt sanscrit din titlu: **arya** înseamnă „sacru”, iar **vajra** înseamnă „diamant”. **Chedaka** are înțelesul de „tăietor”, iar **prajnya** semnifică „înțelepciune”.

Param înseamnă „în cealaltă parte”, iar **ita** înseamnă „plecat” – amândouă la un loc au sensul de „perfectiune”. **Nama** înseamnă „chemat”. **Maha** înseamnă „superior” și se referă la „compasiune”, iar **yana** are înțelesul de „cale”. **Sutra** se traduce prin „carte străveche”.

Respectiv, cel mai important aici este cuvântul „diamant”, întrucât explică felul în care poți să reușești în afaceri și în viață. Diamantele semnifică, în vechea tradiție tibetană, un potențial ascuns al tuturor lucrurilor: de regulă, acesta este desemnat prin termenul de „vacuitate”. Un om de afaceri pe deplin conștient de acest potențial ajunge să dobândească prin aceasta însăși cheia succesului, atât din punct de vedere financiar, cât și pe plan personal. În capitolul următor vom explica mult mai amănunțit acest potențial; pentru moment, e suficient să știm că potențialul care se regăsește în orice lucru se aseamănă, sub trei aspecte importante, cu un diamant.

În primul rând, diamantul pur este un lucru a cărui alcătuire se apropie cel mai mult de ceea ce am putea numi substanță fizică absolut transparentă. Imaginează-ți un panou mare din sticlă; de pildă, unul dintre acelea montate într-o ușă glisantă din sticlă care dă într-o curte interioară. Văzută din față, sticla pare absolut transparentă – atât de transparentă, încât s-a întâmplat ca vecinii veniți în vizită să intre prin aceste panouri și să le spargă. Însă, dacă ne uităm în lungul panoului, această sticlă, ca de altfel mai toate celelalte tipuri de sticlă, are o nuanță de verde-închis. Această culoare este efectul cumulat al unei cantități infime de impurități constând în particule de fier răspândite pe toată suprafața sticlei și se observă cel mai bine când ne uităm printr-o masă compactă din sticlă.

Diamantul pur este însă diferit. În meseria noastră, când stabilim valoarea diamantelor, avem în vedere în primul rând *lipsa* culorii – diamantele perfect incolore sunt cele mai rare și mai valoroase. Diamantele complet incolore sunt incluse în clasa „D”, lucrul acesta fiind într-un fel consecința unei erori din trecut. Când a fost inventat sistemul modern de evaluare a diamantelor, existau deja multe sisteme concurente. Litera „A” era folosită cu precădere pentru a desemna diamantele foarte fine sau incolore, după care, pe locul al doilea pe scara valorică, veneau diamantele cotate cu litera „B” – și așa mai departe, în ordinea literelor alfabetului.

Din păcate, fiecare companie înțelegea altceva prin calificativele de „A”, „B” și celelalte, iar acest lucru putea, bineînțeles, să le dea mari bătaii de cap clienților. Calificativul „B” acordat de o firmă unui diamant aproape incolor putea să fie confundat cu „B”-ul pe care altă firmă îl acorda unui diamant galben-mediu. Motiv pentru care creatorul noului sistem a hotărât pur și simplu ca notația să înceapă cu o literă situată ceva mai în josul alfabetului – și a desemnat piatra cea mai valoroasă și cea mai incoloră cu litera „D”.

Dacă ne-am uita printr-o fereastră confecționată din diamant de calitate „D” (presupunând că ar putea să existe un diamant atât de mare), am vedea că ea este perfect transparentă. Dacă am privi *de-a lungul* unei ferestre din diamant de calitate „D”, am vedea-o *tot transparentă*. În asta constă natura unui lucru absolut pur sau transparent. Dacă între tine și altcineva s-ar afla un zid din diamant lat de peste un metru și dacă suprafața lui nu ar reflecta lumina, *nici nu ai vedea diamantul*.

Potențialul de reușită ascuns pe care ni-l dezvăluie „Șlefuitorul de diamante” este exact ca panoul acesta din diamant. Ne înconjoară din toate părțile, în orice moment; fiecare obiect și fiecare persoană din jurul nostru dețin acest potențial. Și tocmai el ne conduce, dacă este valorificat, spre reușita certă în afaceri și în viața personală. Ironia vieții noastre este că, deși potențialul acesta e impregnat în fiecare persoană și în fiecare lucru din jurul nostru, pentru noi este invizibil: pur și simplu nu-l vedem. „Șlefuitorul de diamante” își propune, așadar, să ne învețe cum să vedem acest potențial.

Al doilea aspect care conferă diamantului o semnificație deosebită este duritatea lui. E pur și simplu materialul cel mai dur din Univers. Diamantul nu poate fi zgâriat decât cu un alt diamant: potrivit uneia dintre metodele de măsurare a durității, scara Knoop, diamantul este de peste trei ori mai dur decât următorul mineral din lista celor mai dure minerale – rubinul. Și nici măcar diamantele nu pot zgâria alte diamante decât dacă diamantul zgâriat are o direcție „moale”.

De fapt, aceasta este și metoda prin care sunt „tăiate” diamantele. Cu toate că nu poate fi zgâriat, diamantul poate fi „clivat” sau despicat de-a lungul unui plan, așa cum despicăm cu toporul o bucată de lemn. Pentru a tăia un diamant, luăm câteva bucățele rămase de la alt diamant pe care l-am tăiat – sau luăm o bucată de diamant în stare brută, care nu e suficient de pur ca să poată ajunge la stadiul de piatră prețioasă – și ne apucăm să despicăm și să sfărâmăm bucățile până le transformăm în praf.

Acest praf de diamant este cernut cu grijă, fiind trecut printr-o serie de site cu ochiuri foarte mici sau printr-o plasă din fier până când obținem o pudră foarte fină, pe care o punem într-o sticlură. În continuare, pregătim prin crestare un disc mare, plat, din oțel călit: trasăm linii înguste pe toată suprafața lui, până când obținem o rețea de creștături subțiri. Apoi acoperim roata cu ulei fin. De cele mai multe ori, în compoziția acestuia intră în primul rând ulei de măsline, însă fiecare tăietor are propria rețetă pentru a ajunge la amestecul cel mai potrivit.

Discul din oțel se fixează pe un ax legat de un motor, montat pe o masă grea, consolidată cu bare rezistente din oțel, pentru a împiedica apariția vibrațiilor în momentul în care roata începe să se învârtă cu o viteză de câteva sute de rotații pe minut. Apoi praful de diamant se presară peste suprafața acoperită cu ulei, până când se formează o pastă cenușie.

De multe ori, diamantul brut nu arată cu nimic mai spectaculos decât un cristal de stâncă stropit cu noroi – puțină gheață cristalină prinsă sub un înveliș pestriț cu aspect de zeamă maronie sau galben-verzuie. Este posibil ca acest înveliș, dacă se întâmplă să ai o zi proastă, să se întindă până la miez – cu alte cuvinte, după ce ai polizat jumătate din piatră, constăți că bucata de diamant brut pe care ai dat o groază de bani nu valorează absolut nimic.

Acest cristal se fixează într-o cupă mică numită „montură”, iar montura se atașează de un suport care seamănă cu brațul suspendat al unui patefon vechi. Piatra se fixează în montură cu un adeziv special care nu se înmoaie în timpul șlefuirii, când diamantul se încălzește.